

**En
Veemodig
Klage-Sang
om**

**Den ynkelige Begivenhed, da Huus-
manden Anders Andersen og Hustrue Kirsten
Hansdatter af Lunde Sogn i Fyhn, befandtes
den 4 Augusti om Natten at have druknet sig selv,
tilligemed deres 3 Børn, som med et Reeb vare
sammenbundne, (og var det over en lang Mark
de først maatte slæbe dem, førend de kunde naae
Vandet, hvori de druknede sig), da den ældste af
disse Børn var overbeviist om et ringe Tyverie,
som blev funden i Forældrenes Huus;**

**Men ovenmeldte 3de Børn, navnlig: Karen,
12 Aar, Anders 10 Aar, og Maren, 5 et
halvt Aar gammel, bleve den 12 Aug: nestefter,
hæderlig begravne og nedsatte i en Grav i Luude
Kirkegaard, hvorefter Sognepræsten H. Johan
Ernst Heilmann, holdte i Lunde Kirke en
Opvækkelses Tale over 1 Kong: B:
14 Cap: 13 Vers.**

**Synges med den Melodie:
Hiertelig mig nu længes.
Eller:
Jeg raaber fast, o HERre.**

Trykt Aar 1780.

1.

Stat op af Syndens Leye,
O kiære Menneske!
Og lad dig ey fordreye
Af Satans Fristelse.
O! skiælver, frygter, bæver,
For Satans Morder-Dolk;
Vi i en Verden lever,
Opfyldt med syndig Folk.

2.

En Verden dybt nedsænket
I Lasters Hænge-Dynd;
En Verden slet forkrænket
Af Ondskabs fæle Synd;
En Verden fuld af Jammer,
Og Angester hver Dag.
O vee! her atter rammer
Saa skrækkefuld en Sag:

3.

Ak! kommer dog at høre
Derpaa med Agtsomhed,
Og lad dit Hierte røre
Saa fæl Begivenhed!
En Fâr og Moder dræber
Her Tre Umyndige,
Dem sammenbundne slæber
Til Dødens Qval og Vee.

4.

Hvor er nu Faders Hierte,
Hvor nu Moders Bryst?

Som lindrer Afkoms Smerte,
Og har i dem sin Lyst?
Her Moder kand forglemme
Sin egen Lives Frugt;
Her Får for Børne-Stemme
Har slet sit Hierte lukt.

5.

Min GUD! vi maa forfærdes,
Naar vi betragter det,
Hvor Hierterne kand Hærdes
Af syndefuld Idræt;
En Fader, ja og Moder,
Af Blindhed og Vantro,
Oprykker Trende Poder
Af deres Søvn og Roe,

6.

Ak! fæle Nat at skue,
For disse Trende Smaae,
O! de vel maatte grue,
Naar Får og Møer de saae,
Med Hæftighed og Vrede,
At tale dennem til;
Ja har et Reeb tiltrede
Hvorned de binde vil:

7.

Dem alle Tre tilhaabe,
At føre dennem bort;
De maat vel billig raabe:
O! hvad har vi dog giort;
Vel kand vi have syndet
Mod GUD og Mennesker;

Men hvo har Jer tilskyndet,
At giøre dette her?

8.

Ak, Fader! vi med Taare,
Om Livet bede Jer!
Lad Saan Jer ey daare,
Dræb ey Jer Børn saa kiær!
O Moder! vil I dræbe
Dem I til Livet bar?
Til Døden dem henslæbe,
Som før saa kiær Jer var?

9.

Hvo kand med Ord udrtukke
De arme Trendes Raab,
Paa dette lange Stykke?
Ney! deres Klynke-Laad,
Vel ingen kand udsige;
Men man formode kand,
De alle Tre tillige
Forældre raabte an.

10.

Men følesløse Hierter,
Fortryllet Får og Møer
Ey rørster af de Smerter,
De i sin Agt henfoer;
Ja, Rebet, som de havde,
De også stiaalet har.
Paa Ondskabs Vey de travde,
Og hen til Døden får.

11.

Det samme Reeb, de vare
Og selv ombundne med;
Derpaa i Vandets Fare
Sig samtlig styrtet ned.
Om morgenen blev fundet,
Tre Børn, samt Får og Møer,
I eet Reeb sammenbundet.
O uhørt Grumhed stoer!

12.

Her fik en hastig Ende
Fem Siæle paa engang
I Nøds og Nøds Elende
Sig styrtet uden Trang.
Dog om de Tre vi haabe,
I sin Uskyldighed,
De kunde GUD anraabe,
Og nød hans Salighed.

13.

Men ak! - Forældre! Fædre!
Hvad mon forlede dem,
Sit Liv at saa vanhædre,
Og gaae i Grumhed frem?
O! Vantro, daarlig Griller,
Blindhed og Uforstand;
En Gnist sig forestiller,
Som største Ildebrand:

14.

Den ældste Datter haver
Beviiset sig utroe,
Det Stiaalne hun hengraver
Udi Forældres Boe;

Da det bekiendt var blevet,
De Straf forventet sig;
Og dette har dem drevet
Til en Ugierning slig.

15.

Her seer man Vantroes Kilde,
Og Overtriens Kraft,
Hvor Satan kand forvilde
Dem, han faaer i sin Magt.
For Verden Skam de frygte,
Men ikke for Guds Dom;
Fra Skammen vil de flygte,
Men ikke vende om.

16.

Fra deres onde Veye,
Og falde GUD til Fod. -
O! dette overveye,
Og giør i Tide Bod,
Mens Naaden er at vinde!
I Dag er Bedrings Tiid!
I Dag er GUD at finde§
Skynd dig med største Fliid!

17.

Forhal ey til i Morgen!
Den Sag for vigtig er,
Og det er os forborgen,
Hvad som i Morgen skeer?
Thi Fristelse of Farer
Os følger paa hver Stie;
For Satans Fange-Snarer
Vi ingensteds er frie.

18.

Her kand du, Læser! skue,
At af en lide Gnist
Opflamme kand en Lue,
Som brænder her og hist.
Derfor med godt Exempel
Omgaaes dine Smaae,
At de som Ærens Tempel
I Dyd opvoxe maae.

19.

Ak! lad dem ikke lære
Det, som er ondt, af dig!
Men lær dem GUd at ære,
Og leve christelig!
Da de, som Olie-Greene,
Kand staae omkring dit Bord,
Og dig sand Fryd forleene,
Ja Gavn og Nytte stor.

20.

Og om de kand feyltage
Af Ungdsom Uforstand,
Du kiærlig Omsorg drage,
At de forbædres kand.
Tugt dem, men dog med Maade,
Og ey i Bitterhed;
Saa blir det dem til Baade,
Og dig til Glæde med.

21.

Da Disse Børn blev fundet,
De strax optaget blir,

Dem Kirkegaard blev undet;
Med Følgeskab og Ziir
De blev til Graven bragte;
En Tale og blev holdt,
Saa grusom Ting at agte,
Som har Fems Liv forvoldt.

22.

O! vaager, sukker, beder
Til den Almægtig GUD,
At Hans Aand os veyleder,
Alt efter HERrens Bud,
At Vantroer os ey blinder,
At Satans Fristelser
Os ikke overvinder,
Saa vi fortvivler her.

23.

Lad os af dette lære
At blive klog og viis,
Og deraf Frugter bæere,
Til Herrens Lov og Priis.
O! lad os ey forsage
I Modgangs bittre Tiid!
Men! - her er Haab tilbage:
GUD naadig er og blid!